

PROP DE VOSALTRES

Paràboles de la Misericòrdia (II): el jutge, la viuda, el fariseu i el publicà (Lc 18,1-14)

En el capítol 18 de l'Evangeli de Lluc trobem dues paràboles que, encara que aparentment són molt distintes, estan unides per dos temes comuns: l'oració insistent i feta amb humilitat té com a efecte la revelació de la Justícia de Déu amb els pobres i els pecadors.

En la primera, dita per Jesús per ensenyar «que cal pregar sempre, sense defallir» (Lc 18,1), ens trobem amb tres personatges: una viuda, un jutge «que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes» (Lc 18,2) i Déu. En el temps de Jesús les viudes eren les persones més desprotegides de la societat. La viuda de la paràbola personifica a eixes persones que no compten per a res i que, per tant, ningú les escolta. El jutge, en canvi, representa a aquells que, orgullosos i plens de superbia pel poder que ostenten, tenen un cor insensible cap als més necessitats. Es nega a atendre la viuda que li demana justícia enfront del seu adversari.

La virtut que Jesús lloa en aquella dona és la seua perseverança en

l'oració. Eixa constància, encara que no arriba a canviar el cor del jutge, perquè si al final aquest accedeix a les seues peticions, ho fa per a evitar la molèstia que li suposa tanta insistència, aconsegueix l'objectiu desitjat. La conclusió és clara: si la perseverança en la súplica aconsegueix l'objectiu inclús quan es tracta d'un jutge sense escrúpols, ¿com dubtar de l'eficàcia de l'oració quan aquell a qui ens adrecem és el mateix Déu?

Ara bé, Jesús ens insinua dues condicions perquè la nostra oració arribe a tocar el cor del Pare. La primera es refereix al contingut de la nostra súplica: hem de demanar a Déu que ens «faça justícia» (Lc 18,7), que ens done aquell do que necessitem per viure en la plena alegria: l'Esperit Sant que Déu dóna als que li demanen (Lc 11,13). Tot lo demás és secundari. La segona condició és la perseverança. Ser constants en la pregària és signe de confiança en Déu. Al final de la paràbola, Jesús ens llança una pregunta: «El Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe en la terra?»

(Lc 18,8). Aquesta pregunta ens la podem respondre revisant la nostra oració.

La segona paràbola té tres personatges també: el publicà (considerat per tots un pecador), el fariseu (prototip d'aquells que confien en si mateixos per considerar-se justos i menyspreuen els altres) i Déu, a qui es dirigeixen tant el fariseu com el publicà. El fariseu exhibeix les seues

bones obres davant Déu, li mostra la seua pròpia justícia. Està tan ple de si mateix, del que és i del que fa, que en el seu cor no hi ha espai per a Déu. Viu en l'orgull i en l'autosatisfacció que li donen les seues obres. El publicà, en canvi, no té res a mostrar-li a Déu. A més de ser considerat pecador per la societat del seu temps, ell també se sap pecador. No pot presumir de res davant Déu: «no gosava ni aixecar els ulls al cel» (Lc 18,13). Per això busca el camí de la misericòrdia: «Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador» (Lc 18,13). Aquesta oració canvia la mirada de Déu sobre els homes i, per tant, la situació d'aquests davant Déu: el publicà «va baixar perdonat a sa casa, i no l'altre» (Lc 18,14). I és que a Déu l'entendria més la humilitat d'un pecador que les bones obres d'un just superb.

Si volem experimentar la misericòrdia de Déu, no ens cansem de pregar amb humilitat i confiança.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau?

La paraula catalana *pau* prové del llatí *pax* que, a la vegada, deriva de l'arrel indoeuropea *pac* (unir). D'aquesta arrel sorgeix la paraula *pax* i els termes *pacare* i *pacisor* (pacificar), també *pactum* (pacte). Neixen de la mateixa arrel les paraules *pagà*, *pacte* i *pau*. Segons la seva definició etimològica, *pau* significa inicialment un pacte entre persones confrontades i, consegüentment, l'absència de guerra i la tranquil·litat social. La paraula *pau* té, doncs, afinitats amb altres dos termes: *acord* i *concòrdia*.

Acord i *concòrdia* provenen de les arrels llatines *ad* i *cor*, *cordis*. Equivalen a unir o ajustar el cor, l'ànim o la ment de les persones. Així, doncs, *acordar* és sinònim de conciliar o pacificar les ments.

Gairebé el mateix origen té la paraula *concòrdia*, de *cum* i de *cor*, *cordis*. *Concòrdia* significa usualment la conformitat dels afectes i voluntats de dues o més persones. (...)

Els antics pensadors, tant d'Occident com d'Orient, van relacionar íntimament la pau amb la unitat. Es van adonar que la manca d'harmonia interior ens inquieta i ens fa emmalaltir. La guerra és l'oposició de la pau, com la malaltia és l'oposició de la salut. La guerra és, en sentit estricte, un excés, una *hybris*, un desequilibri; com la malaltia és també una desmesura, una atrofia o hipertròfia d'alguna funció o part del cos.

Adonar-se de quelcom és entendre allò més obvi del viure, habitualment oblidat. La ruptura de la uni-

tat és l'arrel del conflicte, com també la base de la malaltia. La unitat no és l'homogeneïtat, ni la destrucció de cada singularitat. És, més aviat, una concunció harmònica, subtil, equilibrada, en la qual cada part està en el lloc que li pertoca i fa correctament la seva funció, la funció per a la qual està feta.

Quan la part no està en el lloc que li correspon, tot grinyola i el cos funciona malament. (...) Està en pau és encaixar en el conjunt. Quan l'encaix és perfecte, no cal prémer, ni forçar les juntures. (...) En la pau, tot encaixa amb tanta naturalitat que ni tan sols es percep la funció que es fa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Parábolas de la Misericordia (II): el juez, la viuda, el fariseo y el publicano (Lc 18,1-14)

En el capítulo 18 del Evangelio de Lucas encontramos dos parábolas que, aunque aparentemente son muy distintas, están unidas por dos temas comunes: la oración insistente y hecha con humildad tiene como efecto la revelación de la Justicia de Dios para con los pobres y los pecadores.

En la primera, dicha por Jesús para enseñar «que es necesario orar siempre, sin desfallecer» (Lc 18,1), nos encontramos con tres personajes: una viuda, un juez «que ni temía a Dios ni le importaban los hombres» (Lc 18,2) y Dios. En tiempos de Jesús las viudas eran las personas más desprotegidas de la sociedad. La viuda de la parábola personifica a esas personas que no cuentan para nada y que, por tanto, nadie las escucha. El juez, en cambio, representa a aquellos que, orgullosos y llenos de soberbia por el poder que ostentan, tienen un corazón insensible hacia los más necesitados. Se niega a atender a la viuda que le pide justicia frente a su adversario. La virtud que Jesús alaba en aquella viuda es su perseverancia en la oración. Esa constancia, aunque no llega a cambiar el corazón del juez, porque si al final éste accede a las peticiones de la viuda, lo hace para evitar la molestia que le supone tanta insistencia, consigue el objetivo deseado. La conclusión es clara: si la perseverancia en la súplica alcanza el objetivo incluso cuando se trata de un juez sin escrúpulos, ¿cómo dudar de la eficacia de la oración cuando aquél a quien nos dirigimos es el mismo Dios?

Ahora bien, Jesús nos insinúa dos condiciones para que nuestra oración llegue a tocar el corazón del Padre. La primera se refiere al contenido de nuestra súplica: hemos de pedir a Dios que nos «haga justicia» (Lc 18,7), que nos dé aquel don que necesitamos para vivir en la plena alegría: el Espíritu Santo que Dios da a los que le piden (Lc 11,13). Todo lo demás es secundario. La segunda condición es la perseverancia. Ser constantes en la plegaria es signo de confianza en Dios. Al final de la parábola, Jesús nos lanza una pregunta: «cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?» (Lc 18,8). Esta pregunta nos la podemos responder revisando nuestra oración.

La segunda parábola tiene tres personajes también: el publicano (considerado por todos un pecador), el fariseo (prototipo de aquellos que confían en sí mismos por considerarse justos y desprecian a los demás) y Dios, a quien se dirigen tanto el fariseo como el publicano. El fariseo exhibe sus buenas obras ante Dios, le muestra su propia justicia. Está tan lleno de sí mismo, de lo que es y de lo que hace, que en su corazón no hay espacio para Dios. Vive en el orgullo y en la autosatisfacción que le dan sus obras. El publicano, en cambio, no tiene nada que mostrarle a Dios. Además de ser considerado pecador por la sociedad de su tiempo, él también se sabe pecador. No puede presumir de nada ante Dios: «no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo» (Lc 18,13). Por ello busca el camino de la misericordia: «¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador» (Lc 18,13). Esta oración cambia la mirada de Dios sobre los hombres y, por tanto, la situación de estos ante Dios: el publicano «bajó a su casa justificado, y aquel no» (Lc 18,14). Y es que a Dios le entenece más la humildad de un pecador que las buenas obras de un justo soberbio.

Si queremos experimentar la misericordia de Dios, no nos cansemos de orar con humildad y confianza.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Votos perpetuos de las hermanas de Ntra. Sra. de la Consolación

El pasado sábado 9 de enero en la Casa Madre de la Consolación, en Jesús (Tortosa), realizaron la profesión de votos perpetuos tres jóvenes hermanas de la Congregación: María Darás, Ángela Cases y María Fernández.

Tres diáconos y doce sacerdotes participaron en la celebración que presidió el obispo de Canarias, don Francisco Cases, tío de Ángela. Las lecturas fueron proclamadas con unción y emoción por la madre de María Fernández y una hermana de María Darás.

Después del intenso momento de oración con la invocación de todos los santos vino el emotivo acto de la profesión perpetua ante la madre general, Emi-

lia Sebastià, la oración del Obispo y la entrega del anillo de la fe como signo de consagración.

La fiesta no terminó con el largo rato de departir y compartir el refresco. A las 22 h, ante la tumba de santa María Rosa Molas, un buen grupo de jóvenes, hermanas, familiares y sacerdotes

se reunieron para celebrar una vigilia de acción de gracias a Dios por el don del Carisma y las nuevas profesas.

Que el Señor continúe bendiciendo nuestra Iglesia y las Hermanas con nuevas vocaciones al servicio del Reino y de toda la humanidad.

Confirmacions a Sant Josep Obrer

El diumenge 17 de gener, 28 joves de la parròquia Sant Josep Obrer de Sant Carles de la Ràpita van rebre el sagrament de la Confirmació de mans del nostre bisbe Enrique.

En el marc de la celebració dominical de l'Eucaristia aquests joves van fer més ferm el seu compromís per seguir Jesús i integrar-se a la comunitat parroquial tot acollint el do i la força de l'Esperit. Alguns d'aquests

joves ja participen habitualment a l'Eucaristia, setmanalment es reuneixen amb el seu grup de

formació i també col·laboren en la catequesi parroquial.

Parròquia Sant Josep Obrer

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Evangelització

La saviesa dels sentiments que no es compren ni es venen és el do millor de l'esperit familiar. Pròpiament és dins la família on aprenem a créixer en aquella atmosfera de saviesa dels sentiments. La seva «gramàtica» s'aprèn allí, d'altra manera és molt difícil d'aprendre. I és pròpiament aquest, el llenguatge a través del qual Déu es manifesta a tots.

La invitació a posar els llaços familiars dins l'àmbit de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor no els trenca, al contrari, els protegeix, els desvincula de l'egoisme, els preserva del deteriorament, els rescata per a la vida que no mor. La circulació d'un es-

til familiar en les relacions humanes és una benedicció per als pobles: porta l'esperança sobre la terra. Quan els sentiments familiars es deixen convertir d'acord amb el testimoni de l'Evangelí, esdevenim capaços de coses impensables, que ens fan establir contacte amb les obres de Déu, aquelles obres que Déu realitza en la història, com aquelles que Jesús va fer pels homes, les dones i els infants que va trobar.

La família que respon a la crida de Jesús retorna la direcció del món a l'aliança de l'home i la dona amb Déu. Si restaurem el protagonisme —a partir de l'Església— de la família que escolta la

paraula de Déu i la posa en pràctica, esdevindrem com el vi bo de les noces de Canà, fermentarem com el llevat de Déu!

La comunió de carismes —els donats al sagrament del matrimoni i els concedits a la consagració pel Regne de Déu— és destinada a transformar l'Església en un lloc plenament familiar per a l'encontre amb Déu. Anem endavant per aquest camí, no perdem l'esperança. On hi ha una família amb amor, aquella família és capaç d'escalfar el cor de tota una ciutat amb el seu testimoniatge d'amor.

(Dimecres, 2 de setembre de 2015.)

Matí de formació del clergat diocesà

Convocats per la Delegació diocesana del Clergat, el passat 18 de gener, una quarantena de sacerdots diocesans es van aplegar a la Casa d'Espiritualitat «Enric d'Ossó» que tenen les germanes teresianes a Jesús (Tortosa), per tenir un matí de formació.

Aquesta vegada va ser el professor de la Facultat de Burgos, Eloy Bueno de la Fuente, sacerdot d'aquella arxidiòcesi, expert eclesiòleg i professor de cristologia, qui començant per una relectura del decret *Ad Gentes*, del Concili Vaticà II, sobre la missió d'anunciar l'Evangelí a tot el món,

va continuar amb una presentació dels desenvolupaments que en l'època postconciliar ha tingut aquest text en Pau VI, Joan Pau II i Francesc amb la *Evangelii Nuntiandi*, *Redemptoris Missio* i *Evangelii Gaudium*; sense oblidar la riquesa de les aportacions de Benet XVI.

En acabar, entre les comunicacions va destacar la que va fer el Sr. Bisbe invitant a tot el clergat diocesà a participar el proper 6 de febrer, a les 11.30 h, al Seminari a la presentació de l'inici d'una fundació «Cardenal Carles» per a la formació de seminaristes, religioses i joves.

Presentació del llibre *La disputa cristològica de Tortosa. Història i actes 1413-1415*

El dia 21 de gener, va tenir lloc al Saló de Sessions de l'Ajuntament de Tortosa, la presentació del llibre: *La disputa cristològica de Tortosa. Història i actes 1413-1415* de Mn. Josep Alanyà, canonge arxiver de la catedral de Tortosa. La presentació estigué a càrrec de Mn. José Luis Arín, vicari general; de Mons. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa i del Sr. Alcalde, Ferran Bel.

Inicià l'acte el Sr. Alcalde felicitant a Mn. Alanyà per la solidesa de la seua obra i per haver estat molt ben aconseguida. Es fa la presentació al Saló de Plens de l'Ajuntament, —digué— perquè aquest treball dóna una àmplia informació a diferents nivells sobre la ciutat i el nostre territori. Tortosa és terra d'acollida i d'encontre entre diferents cultures.

Mn. Arín destacà que és un llibre d'investigació. El tema no és una disputa entre jueus i cristians, sinó que es tracta d'una «disputa cristològica».

ca». Jesús és el Messies, tal com els profetes havien anunciat.

Tot seguit, Mn. Alanyà manifestà el seu agraïment a les persones que havien fet possible la publicació d'aquesta obra. Alcalde i Consistori de

Tortosa, per fer-se càrrec del cost de l'edició. Donà les gràcies al Sr. Bisbe perquè l'estimula a escriure. Al Capítol Catedral, a la direcció de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, a un eclesiàstic de l'Escorial, a la Biblioteca Vaticana.

Agraïment també a la impremta perquè, tot i tractar-se d'un llibre molt complex, l'ha treballat molt bé.

Tot seguit, Mn. Alanyà exposà que el llibre respon a un repte i, un dels motius fou la celebració dels sis-cents anys de la Disputa i la Butlla del papa Benet XIII. Un altre motiu és veure què significa la disputa cristològica i la seua conseqüència.

El Sr. Bisbe manifestà que realment li agradava estimular Mn. Alanyà, perquè la nostra diòcesi és rica en història i patrimoni cultural i tenir un canonge arxiver i historiador disposat a posar els seus coneixements al servei de la diòcesi, és un gran bé. Hem d'aprofitar l'ocasió i seguir estimulant-lo per a que continue treballant.

Moltes gràcies Mn. Josep Alanyà per la seua gran col·laboració i per contribuir a augmentar el patrimoni cultural de Tortosa.

Maria Joana Querol

AGENDA

► **Divendres 4 i dissabte 5.** Tortosa, Parròquia Mare de Déu del Roser, 19 hores, Divendres de la Misericòrdia dins les «24 hores per al Senyor».

► **Dissabte 5.** Consolació de Jesús, 16.30 hores, recés de Quaresma de Vida Consagrada.

► **Diumenge 6.** Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Àngels 11.30 hores, Missa Estacional. / Catedral, 17.30 hores, Jubileu dels Arxipresbiterats Ribera d'Ebre-Priorat i Delta-Litoral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns. (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Romà (s. v), abat; sant Serafí, mr.; sant Osvald.

MARÇ

1. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Rosend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, màrtir; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, màrtirs.

2. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Lluci, bis-

be; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capítol, bisbes i mrs.

5. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.

6. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2C 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), verge reformadora clarissa.

Diümenge III de Quaresma

COMENTARI

«Jo sóc el qui sóc»

El fet que *la bardissa cremava però no es consumia* és un signe amb què Déu crida l'atenció de Moisès preparant-lo a la teofania imminent on el Senyor s'identifica com *el Déu d'Abraham, Isahac i Jacob*; i encara millor com *el Déu que «he vist les penes del meu Poble: Baixaré a alliberar-lo i a fer-lo pujar a un país que regalima llet i mel»*. «*Jo sóc el qui sóc*»: la revelació del nom de Déu expressa la identitat del Déu que sí-ho-és en contrast amb els falsos déus; la proximitat del Déu que sóc-amb-vosaltres com a salvador; i una identitat que anirà manifestant-se progressivament.

La lectura cristiana de l'èxode prefigura la vida cristiana. *No vull que us passi per alt una lliçó de la història: tot això que els succeïa era un exemple per advertir-nos a nosaltres.*

La història exodal s'estructura sobre l'esquema diferenciador entre «*tots*» i «*la gran majoria*». *Tots* són beneficiaris de les intervencions salvadores de Déu (*passaren el Mar Roig, es van alimentar amb el mateix menjar.*) però *la gran majoria* són subjecte d'actituds pecaminoses (*no foren agradables a Déu*). Aprenem-ne la lliçó! *Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.*

El Mestre Jesús —aprofitant catequèticament la notícia d'uns episodis que ens són desconeguts— insisteix en la necessitat de convertir-se. Primer episodi: *Pilat havia barrejat la sang d'uns galileus amb la de les víctimes que oferien en sacrifici*. Segon episodi: *divuit homes havien mort quan els caigué a sobre la torre de Siloé*.

Tots dos fets històrics —un per tirania de Pilat i l'altre per accident— els aprofita Jesús per recordar la veritat innegable de què en qualsevol moment podem morir, amb el missatge conseqüent de què necessitem convertir-nos. La possibilitat d'una mort inesperada no és «el motiu» per a convertir-nos, però sí és ocasió propícia per plantejar-nos-ho.

En definitiva: *Si no us convertiu, tots acabareu igual*.

La paràbola de *la figuera estèril* recolza en la imatge bíblica de la figuera com a símbol d'Israel (*Jr 18,12; Os 9,10; Mi 7,1*).

La proposta: «*Deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant*» simbolitza la paciència de Déu que es complementa amb la seva crida a *cavar i femar la terra perquè doni fruit d'ara endavant*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres".» Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia, / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor.» / El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloé, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó, la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver como es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quitate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado,» y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.» Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros. Si ellos me preguntan cómo se llama, qué les respondo?» Dijo Dios a Moisés: «Soy el que soy. Esto dirás a los israelitas: Yo-soy me envía a vosotros.» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: Yahvé (El-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquéllos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían.

Jesús les contestó: ¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pareceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde? Pero el viñador contestó: Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas.»